

VAIRIS OZOLS

*Pazudusi
meita*

VAIRIS OZOLS

Pazudusi
meita

821.174-31

Oz 660

Arņa Kilbloka vāka dizains

Grāmatas vāka noformējumā izmantots attēls no

© stock.adobe.com/yupachingping

Vairis Ozols

PAZUDUSĪ MEITA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktore *Daina Grūbe*

Korektore *Andžela Berķe, Evija Stikute*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4257.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Vairis Ozols, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-368-4

2000. gads

... Pārbrauciena laikā viņa vēl varēja apjaust saules gaismu iespiežamies gar acīm pārlīmētās lentes malām, bet tagad redzeslaukā valdīja pilnīga tumsa. Ar tādu pašu lenti bija aizdarīta mute, rokas cieši sasietas uz muguras – stāvoklis bezcerīgs. Pat kājas nebija atstātas brīvas. Dzirdētie izvarošanas stāsti un filmās redzētās orgānu izoperēšanas ainas lika meitenei ik pa mirklīm notrīsēt un krampjaini elstot.

Noklaudzēja vienas durvis, noklaudzēja otras. Aiz trešajām sejā iesitās drēgns, sastāvējies gaiss, kas šķita uzplūstam no vecas kapličas zārku nišām. Nesējs nostatīja meiteni uz kājām un atgāja vairākus soļus sānis, kur to gaidīja citi.

Vīrieši – likās, ka viņu bija pavisam trīs, – sāka sarunāties dažādu valodu sajaukumā: angļiski, vāciski, reizēm ieskanējās arī kāds latvisks vārds. No visa teiktā nolaupītā secināja vienīgi to, ka netiks nogalināta, ka jāsaģaida šefs, kurš izlems, uz kuriem viņu nosūtīt.

Meitene juta, kā pa kājām noplūst silta straumīte.

– Fui! – viens noteica un piebilda: – *Schönes Mädchen, aber so schmutzig, so schmutzig...**

– *They are exactly the ones who may fetch an extra buck.***

* Skaista meitene, bet tik netīrīga, tik netīrīga... (*Vācu val.*)

** Tieši par tādām daži uzmet vēl pa virsu. (*Angļu val.*)

– Tagad tu varēsi labāk pačurāt... – To teica vīrs, kurš atsēja viņai kājas. Tad laupītāji aizgāja, durvis aizcirtās, un kaut kas smags tika aizgāzts tām priekšā.

Gūstekne, spieždamās ar plecu pie sienas, virzījās apkārt telpai, līdz uzgrūdās kaut kam garenam un mikstam. Ar kāju aptaustīja – laikam matracis – un tūlīt uz tā sabruka.

Sirds skaļi daudzījās. Prātu bija pārņēmusi tikai viena doma: viņa nolaupīta, lai... Kāpēc tam bija jānotiek tieši ar viņu? Vienīgā – tagad jāsecina – nelaime tā, ka viņa ir skaista. Raimis teica, ka skaistākā visā skolā. Vai tāpēc? Jā, varbūt tieši tāpēc...

– Mamm... – meitene neapzināti izdvesa, bet elpa, karsta un smacīga, atsītās pret limlenti un noslāpēja elsas.

Viņa nespēja savaldīt un sakārtot domas. Kas viņai draudēja – izvarošana, izpirkuma nauda, pārdošana ārzemju bordelim vai kādam seksuālam maniakam, meiteņu kroplotājam?

Acis! Ak Dievs... Vairāki zēni no skolas un pat lielāki puīši, kas disenē mēģināja viņu noskūpstīt, bija teikuši, ka viņai ir skaistas, neparastas acis – tādas zaļpelēkas ar smalkām, pat zeltītām svītriņām pie tumšajām zilītēm.

Bet pēc tam, kad no viņas ķermeņa izņems acis, nieres, aknas, pat sirdi – visu, kas kādam kaut kur ir steidzami vajadzīgs, – kas tad būs? Nekā vairs nebūs...

Meitene izmisīgi pierausās kājās un atsāka maldīties telpā. Vairākkārt atsitusies pret betona sienu un uzgrūdusies kaut kādiem dēļu galiem, viņa ar nobrāztiem elkoņiem un asiņainiem ceļgaliem drīz atkrita atpakaļ

uz matrača. Izmisumā elpot kļuva aizvien grūtāk, un viņa saprata, ka pat uztraukties un raudāt vairs nedrīkst.

Sala. Meitene sarāvās čokurā. Tas nelīdzēja. Tad viņa atklāja, ka uz matrača gala ir bieza, mīksta sega, un ar kājām to uztrausa virsū visam ķermenim. Drīz kļuva siltāk, un viņa, bezspēcīgi pretodamās uzmācīgam pagurumam, ieslīga saraustītā, murgainā snaudā.

– Mam-mu, mam-mulīt, – meitene ik pa brīdim klusi izdvesa.

Jā, cik reižu mamma neteica: nekļaiņo, tas labi nebeigsies... Kladzināja līdz apnikumam, līdz pašai bija jāķer pie sirds un jāmeklē zāles. Kā tad! Tagad nu tiešām ir nelaimi piekladinājusi! Ja veiksies atgriezties mājās, pirmais, ko mamma noteikti pateiks, būs: vai es tevi nebrīdināju? Viņa atkal varēs triumfēt par savu taisnību. Lai! Ka tikai ātrāk mājās, siltā gultā!

Meitene apmetās uz otriem sāniem. Pēc brīža pieslējās sēdus. Ieklausījās. Klusums. Tas smagi iegulās ausīs, ieplūda apziņā un stindzināja domas. Ak Dievs, kas tagad būs?!

Pēkšņi acu priekšā uzausa porņukos redzētā meitenīte jūrnieceiņa tērpā ar lielām, spermas apšļāktām brillēm uz acīm un apjukuša bērna seju, kas nepārprotami jautāja: kāpēc jūs tā... kāpēc jūs tā darāt, onkuļi?

Agrāk datora ekrānā redzētais likās kā riebigš murgs, bet tagad tam pievienojās bailes, ka ar viņu pašu var notikt kaut kas vēl briesmīgāks. Jau tūlīt, šeit pat... Varbūt šī mulso ziņkāri izraisošā kaislību elle atrodas kaut kur tepat aiz telpas aukstajām, skaņu slāpējošajām betona sienām.

Viņas sauciens pēc palīdzības kā smacējošs elpas atgrūdiens izsika bezspēcīgā kunkstā.

1. NODAĻA

Jaunā īrnieka Aivara Resgaļa istabiņas durvis pavē-
rās bez trokšņa, un tajās iestājās mājas saimnieces
kuplais stāvs. Kārtējā mokošā satraukuma un pārdomu
pilnā nakts bija izsitusi skolotāju Irmu Pinku no tik
ierastā pašpaļāvības stāvokļa. Kaut ko viņa savā dzīvē
vairs nespēja atrisināt, kā ierasts. Kāpēc? Pagaidām uz
šo nepatīkamo jautājumu, kuru viņa garajās bezmiega
naktīs bija grauzusi kā suns izžuvušu kaulu, atbilžu
nebija. Kas notiek ar viņas meitu? Kur un kad pieļautas
kļūdas? Vai ģimenē pietrūcis stingrības un neatlaidī-
bas? Varbūt Irma pati jau par vecu, lai saprastu jaunie-
šus? Nu nē, drīzāk tā sauktie draugi meitu nomākuši
kā tādas nezāles, mātes spēkiem ne izravējamas, ne
noplaujamas.

Aivars ģērbās darba drēbēs un reizumis caur logu
pameta skatienu sētā, kur pie vingrošanas stieņa stai-
pījās saimnieces dēls Ēriks. Vīrišķīgā seja, asām līni-
jām iezīmētie vaibsti, mazās, melnās ūsiņas zem glīti
veidotā deguna un īsie, gludi pieglaustie mati, kurus
vidū šķīra precīzs celiņš, – tas viss atgādināja viesis-
tabā goda vietā virs senlaicīgas sarkankoka kumodes
novietotajā fotogrāfijā redzamā cara armijas virsnieka
askētisko seju.

Liekas, ka Ēriks apzināti ir mēģinājis panākt līdzību ar savu seno radnieku. Vai tas ir viņa vecvectēvs vai kāds no tēvočiem, par to Aivars, protams, nevarēja spriest. Ēriku viņš pazina maz – profesionāls karavīrs, sapieris, karojis Afganistānā un Irākā. Drīzumā atvaļinājums beigsies, un viņš atgriezīsies savā armijas daļā. Ēriks bija mazrunīgs, viņa joki – skarbi un dažkārt grūti saprotami, it kā šis padrūmais puisis būtu uzauzdzis citā pasaulē. Sarunās ar viņu Aivars apzinājās, ka pats reizumis tikai muļķīgi smaida un piekritoši māj ar galvu, lai gan vajadzētu iebilst vai vismaz pajautāt: par ko tu runā, veco zēn? Viņi bija gandrīz vienaudži, taču Ērika klātbūtnē Aivars jutās kā pienapuika. No šī cilvēka šķita uzplūstam auksta, tumša elpa. Runas par aurām un citiem pekstiņiem Aivars nekad nebija uztvēris nopietni, skaidrodams tās ar cilvēku tieksmi padarīt pasauli tādu, pēc kādas tie bezcerīgi ilgojas. Taču šoreiz viņš savām dīvainajām izjūtām, kuras radīja Ērika klātbūtne, neatrada citu pamatojumu. Varbūt tiešām šī neredzamā, bet fiziski pat gluži sajūtamā dvesma ir kritušo cīņاسبiedru aizlidojušo dvēseļu vēdas?

Tikai pirms dažām nedēļām Aivars noīrēja šo istabu. Mājas saimnieks Arnolds Pinka bija nelielās Silkalnes pilsētiņas vidusskolas direktors, vienmēr ar darbiem apkrauts. Vai varbūt pats apkrāvēis? Vecāki vēl aizvien cerēja pierunāt Ēriku atgriezties civilajā dzīvē un apprecēties. Irma strādāja virsstundas un lika latu pie lata, savukārt Arnolds tikko bija izveidojis mājā nelielu dzīvoklīti, kuru plānoja līdz Ērika profesionālā kareivja karjeras beigām izīrēt un par iegūtajiem līdzekļiem

palīdzēt dēlam uzsākt jaunu dzīvi. No dažiem potenciālajiem ģimējiem Pinkas izvēlējās Aivaru, kurš nebija silkalnietis un šajā pilsētiņā nestrādāja, taču bija dabūjis labu darbu rajona centrā, kur vairāk par gultasvietu nevarēja atrast.

– Labrīt... – Aivaram aiz muguras atskanēja saimnieces balss. Šoreiz tā neizklausījās tik valdonīga kā parasti. – Es atvainojos... vēl neesmu pieradusi, ka savā mājā pie durvīm jāklauvē. Labāk tās tomēr pieslēdziet. Arī Mazais – tā mēs dažkārt dēvējam Ilzi – var te ieskriet pavisam nelaikā.

Pagaidām Aivars nebija pietiekami iepazinis Ilzi, lai spriestu par viņas raksturu, taču šķita, ka Irmāi ir taisnība – viņas meita tiešām varētu bez problēmām ienākt istabā aprunāties ar jauno ģimēni pat tad, ja viņa bikses vēl karātos skapī.

Abiem Pinku bērniem bija liela vecuma starpība, un meitas izaugsmei tas nebija nācis par labu. Jau no tām dažām reizēm, kad Aivars brokastoja vai dzēra vakara tēju kopā ar Pinku ģimēni, bija radies iespaids, ka starp vecākiem un meitu valda sens, ieildzis konflikts. Pagaidām no ģimēņa tas tika slēpts un viens otrs asāks Ilzes izteikums nekavējoties tika pārvērsts jokā vai arī visi izlikās to nedzirdam. Vienīgi Alise, Irmā māte, šādos brīžos visai izbrīnīti paskatījās uz mazmeitu un pielika plaukstu pie auss: Ilzīt, es slikti saklausīju... atkārti, lūdzu, vēlreiz. Vai viņa tiešām nebija sadzirdējusi mazmeitas teikto vai arī tas bija paņēmiens, kā pievērst Ilzes uzmanību teiktajam, – to Aivars varēja tikai minēt. Jau pēc dažām ēdienreizēm viņš nožēloja,

ka pieņēmis “pilnas pansijas” piedāvājumu, kas ietvēra brokastis un vakariņas jeb, kā ģimenē teica, vakara tēju kopā ar Pinkām. Saspringtā gaisotne, kas valdīja šīs ģimenes sabiedrībā, radīja vēlmi pēc iespējas ātrāk paēst un pamest galdu. Viņš šeit nejutās labi.

Aivars sabāza kreklu biksēs un piesarcis pagriezās pret Irmu.

– Vēlreiz atvainojos... – viņa atkārtoja. – Gribēju pajautāt, kā jūs ar Mazo vakar izšķīrāties.

– Vai tad viņas joprojām nav mājās?

– Vai tādā gadījumā es būtu jūs traucējusi?

Tas skanēja nedaudz neiecietīgi, un Irmās tonī Aivars saklausīja pārmetumu. It kā viņš būtu vainīgs, ka Ilze iepriekšējā vakarā, kad izkāpa no viņa mašīnas pašā pilsētiņas centrā, bija kaut kur aizgājusi un, kā izrādās, pazudusi bez vēsts.

– Pēc talkas Punduros jūs abi paši pirmie aizbraucāt mājās. Jūs, Aivar, esat pēdējais, kurš viņu redzēja. Kur viņa izkāpa no mašīnas?

– Centra laukumā.

– Pie kā viņa grasījās doties? Kad solījās būt mājās?

Aivars izbrīnīts palūkojās Irmā. Viņa bija stipri piesarkusi un noņēmusi brilles, turklāt skatiens bija kļuvis tik caururbjošs, it kā Aivars tiešām būtu vainojams notikušajā.

– Es jums jau vakar uz visiem šiem jautājumiem atbildēju. Nekas nav mainījies. Ilze man neko sīkāk nepaskaidroja. Kā jau teicu, viņa aizsteidzās pie draudzenes pēc kaut kādiem palīgmateriāliem domrakstam. Man nebija ne prātā viņu izsekot.